

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 21 października 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Anotato Dikastirio Kyprou — Republika Cypru) — Symvoulio Apochetefseon Lefkosias przeciwko Anatheoritiki Archi Prosforon

(Sprawa C-570/08) ⁽¹⁾

(Zamówienia publiczne — Dyrektywa 89/665/EWG — Artykuł 2 ust. 8 — Organy odwoławcze niemające charakteru sądowego — Uchylenie decyzji instytucji zamawiającej o wyborze oferty — Możliwość odwołania się przez instytucję zamawiającą do organu sądowego)

(2010/C 346/12)

Język postępowania: grecki

Sąd krajowy

Anotato Dikastirio Kyprou

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Symvoulio Apochetefseon Lefkosias

Strona pozwana: Anatheoritiki Archi Prosforon

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Anotato Dikastirio Kyprou (Cypr) — Interpretacja art. 2 ust. 8 dyrektywy Rady 89/665/EWG z dnia 21 grudnia 1989 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do stosowania procedur odwoławczych w zakresie udzielania zamówień publicznych na dostawy i roboty budowlane (Dz.U. L 395, s. 33) — Prawo instytucji zamawiającej do złożenia skargi sądowej na decyzje organu odwoławczego w rozumieniu tego przepisu, niemającego charakteru sądowego

Sentencja

Artykuł 2 ust. 8 dyrektywy Rady 89/665/EWG z dnia 21 grudnia 1989 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do stosowania procedur odwoławczych w zakresie udzielania zamówień publicznych na dostawy i roboty budowlane, w brzmieniu wynikającym z dyrektywy Rady 92/50/EWG z dnia 18 czerwca 1992 r., należy interpretować w ten sposób, że nie nakłada on na państwa członkowskie obowiązku ustanowienia również dla instytucji zamawiających sądowego środka zaskarżenia decyzji organów odwoławczych niemających charakteru sądowego, rozpatrujących odwołania w sprawach udzielania zamówień publicznych. Jednakże przepis powyższy nie stoi na przeszkodzie temu, by państwa członkowskie przewidziały w swych porządkach prawnych, jeżeli uznają to za stosowne, tego rodzaju środki zaskarżenia dla instytucji zamawiających.

⁽¹⁾ Dz.U. C 55 z 7.3.2009

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 14 października 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof — Niemcy) — Gudrun Schwemmer przeciwko Agentur für Arbeit Villingen-Schwenningen — Familienkasse

(Sprawa C-16/09) ⁽¹⁾

(Zabezpieczenie społeczne — Rozporządzenia (EWG) nr 1408/71 i 574/72 — Świadczenia rodzinne — Reguły zapobiegające kumulacji — Artykuł 76 ust. 2 rozporządzenia nr 1408/71 — Artykuł 10 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 574/72 — Dzieci zamieszkujące w państwie członkowskim ze swoją matką, spełniającą przesłanki do pobierania tam świadczeń rodzinnych, których zatrudniony w Szwajcarii ojciec, spełniający a priori przesłanki do otrzymywania tam świadczeń rodzinnych tego samego rodzaju na podstawie prawa szwajcarskiego, nie złożył wniosku o przyznanie świadczeń)

(2010/C 346/13)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesfinanzhof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Gudrun Schwemmer

Strona pozwana: Agentur für Arbeit Villingen-Schwenningen — Familienkasse

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Bundesfinanzhof — Wykładnia art. 76 ust. 2 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych i ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie (Dz.U. L 149, s. 2) oraz art. 10 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Rady (EWG) nr 574/72 z dnia 21 marca 1972 r. w sprawie wykonywania rozporządzenia (EWG) nr 1408/71 w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych i ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie (Dz.U. L 074, s. 1), w ich brzmieniu zmienionym — Ustalenie państwa zobowiązanego do wypłaty świadczeń rodzinnych — Reguły zapobiegające kumulacji — Dzieci zamieszkujące w państwie członkowskim ze swą matką, spełniającą warunki do otrzymywania tam zasiłków rodzinnych, których zamieszkały w Szwajcarii ojciec spełnia warunki do pobierania zasiłków rodzinnych tego samego rodzaju na podstawie prawa szwajcarskiego, lecz umyślnie wstrzymuje się od złożenia wniosku o przyznanie zasiłków w celu zaszkożenia swej byłej żonie — Kindergeld

Sentencja

Wykładni art. 76 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających

się we Wspólnocie oraz art. 10 rozporządzenia Rady (EWG) nr 574/72 z dnia 21 marca 1972 r. w sprawie wykonywania rozporządzenia nr 1408/71, w ich brzmieniu zmienionym i uaktualnionym rozporządzeniem Rady (WE) nr 118/97 z dnia 2 grudnia 1996 r., zmienionym rozporządzeniem (WE) nr 647/2005 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 kwietnia 2005 r., należy dokonywać w ten sposób, że prawo, które nie jest uzależnione od warunków ubezpieczenia, zatrudnienia czy prowadzenia działalności na własny rachunek, do świadczeń należnych na podstawie ustawodawstwa państwa członkowskiego, w którym zamieszkuje rodzic z dziećmi, na rzecz których świadczenia te są przyznawane, nie może być częściowo zawieszona w sytuacji, takiej jak rozpatrywana w postępowaniu przed sądem krajowym, w której były małżonek, będący drugim rodzicem tych dzieci byłby zasadniczo uprawniony do świadczeń rodzinnych na podstawie ustawodawstwa państwa, w którym jest zatrudniony, na podstawie wyłącznie prawa krajowego tego państwa lub na podstawie art. 73 rozporządzenia nr 1408/71, lecz faktycznie nie pobiera tych świadczeń ze względu na to, że nie złożył w tym celu odpowiedniego wniosku.

(¹) Dz.U. C 90 z 18.4.2009.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 12 października 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Arbeitsgericht Hamburg — Niemcy) — Gisela Rosenblatt przeciwko Oellerking Gebäudereinigungsges.mBH

(Sprawa C-45/09) (¹)

(Dyrektywa 2000/78/WE — Dyskryminacja ze względu na wiek — Zakończenie umowy o pracę w związku z osiągnięciem wieku emerytalnego)

(2010/C 346/14)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Arbeitsgericht Hamburg.

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Gisela Rosenblatt.

Strona pozwana: Oellerking Gebäudereinigungsges.mBH.

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Arbeitsgericht Hamburg — Wykładnia art. 1 i 2 ust. 1 dyrektywy Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy (Dz.U. L 303, s. 16) — Zakaz dyskryminacji ze względu na wiek — Postanowienie układu zbiorowego, uznanego za powszechnie obowiązujący, przewidujące rozwiązanie z mocy prawa umowy o pracę w chwili ukończenia przez pracownika 65 roku życia, niezależnie od panującej sytuacji gospodarczej, socjalnej i demograficznej oraz niezależnie od konkretnej sytuacji na rynku pracy

Sentencja

1) Wykładni art. 6 ust. 1 dyrektywy Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy należy dokonywać w ten sposób, że nie sprzeciwia się on przepisowi krajowemu, takiemu jak § 10 pkt 5 Allgemeines Gleichbehandlungsgesetz (ogólnej ustawy o równym traktowaniu), zgodnie z którym dopuszczalne są postanowienia o automatycznym rozwiązywaniu umów o pracę z uwagi na osiągnięcie przez pracownika wieku emerytalnego w zakresie, w jakim po pierwsze, przepis ten jest obiektywnie i racjonalnie uzasadniony zgodnym z prawem celem z zakresu polityki zatrudnienia i rynku pracy a po drugie, środki służące realizacji tego celu są właściwe i konieczne. Wprowadzenie tego zezwolenia w drodze układu nie jest samo w sobie wyłączone spod jakiegokolwiek kontroli sądowej, lecz zgodnie z wymogami art. 6 ust. 1 tej dyrektywy powinno także realizować taki zgodny z prawem cel w sposób właściwy i konieczny.

2) Wykładni art. 6 ust. 1 dyrektywy 2000/78 należy dokonywać w ten sposób, że nie sprzeciwia się on uregulowaniu, takiemu jak przewidziane w § 19 pkt 8 Allgemeingültiger Rahmentarifvertrag für die gewerblichen Beschäftigten in der Gebäudereinigung (ramowym układzie zbiorowym dla pracowników sektora usług w zakresie sprzątnięcia budynków) postanowienie o automatycznym rozwiązywaniu umów o pracę z pracownikami, którzy osiągnęli wiek emerytalny ustalony na 65 lat.

3) Wykładni art. 1 i 2 dyrektywy 2000/78 należy dokonywać w ten sposób, że przepisy te nie sprzeciwiają się, by państwo członkowskie uznało za powszechnie obowiązujący układ zbiorowy, taki jak rozpatrywany w postępowaniu przed sądem krajowym, jeśli nie pozbawia on pracowników objętych jego zakresem stosowania przyznanej im na mocy tych przepisów ochrony przed dyskryminacją ze względu na wiek.

(¹) Dz.U. C 102 z 1.5.2009.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 28 października 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej

(Sprawa C-49/09) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Podatek od wartości dodanej — Dyrektywa 2006/112/WE — Późniejsze przystąpienie państw członkowskich — Przepisy przejściowe — Stosowanie w czasie — Stosowanie obniżonej stawki — Odzież i dodatki odzieżowe dla niemowląt oraz obuwiu dziecięce)

(2010/C 346/15)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: D. Triantafyllou i K. Herrmann, pełnomocnicy)